ja ta otsustab anda järele Saksamaale ja niiviisi pehmendada kirgede möllu Euroopas, et hoida oma käed vabad mujal. See eeldus ja Saksamaa poolt pakutud võimalus Inglise-Saksa merejõudude vahekorra kindlaksmääramiseks, mis 18. juunil lõpebki kokkuleppega (Saksa merejõud 35% Inglise omadest), on nagu külm dušš palavaks köetud närvidele ja sunnib Prantsusmaa tõmbuma resigneeritult tagasi. Seega kaob Saksa-probleem teiseks poolaastaks päevakorralt, jättes vastased nende seisukohtade juurde, ja siitpeale koondub maailma huvi juba Itaalia-Abessiinia vahekorrale.

Saksamaa relvastumine nii siis käib pidurdamatult edasi, olles kiskunud ka teised riigid relvastusvõidujooksule, kuna kollektiivse julgeoleku kindlustamise katseid rahulisel teel tuleb pidada esialgu lõpetatuks.

Itaalia-Abessiinia sõda.

Itaalia-Abessiinia sõda puhkes vormiliselt Ual-Uali kokkupõrkest 5. detsembril 1934 ja selle ebaõnnestunud likvideerimisest, kuid tegelikult oli see Itaaliale ainult kauaoodatud ettekäändeks Abessiinia vallutamise retke alustamiseks. Itaalia valitsus ei läinudki välja leppimisele Abessiiniaga, vaid püüdis järjekindlalt kõigis vahekohtu-instantsides ajada nurja kokkuleppimise võimalused, et alustada sõjalist tegevust.

Ual-Uali kokkupõrge, millele Itaalia poolt on püütud anda kaugeleulatuvat tähtsust, sündis järgmistel asjaoludel:

Eesti kroonika 1935, lk. 11